Ч. 180 Субота 14 (26) серпня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме ж дане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Нові розпорядженя.--Німецка поліция а п. Вольф — Міністер ґр. Ґолуховский в Будапешті. — Збори католицкого сторонництва народного. — З процесу Драйфуса. — Анґлійці в полудневій Африці).

Wiener Ztg. оголошує розпорядженє міністра судівництва, видане в порозуміню з міністром торговлї, в справі стравного (Zehrgeld), кілометрового (Ganggeld) і належитости за доручене, яке мають побирати судові возьні.

Дальше оголошує Wiener Ztg. розпорядженє міністра справ внутрішних о поділї робітників підлягаючих обовязкови обезпеченя против різного рода пригод, на кляси, відповідно до степеня небезпечности, яка робітникови грозить в поодиноких галузях промислу.

П. Вольф мав взяти участь в вічу, яке в Липску уряджувало стоваришенє „Altdeutscher Verband“. Однако липска поліция не позволила на се, мотивуючи свою заборону істнуючими звязковими відносинами між Німеччиною а Австриєю. З гори також заборонено показувати ся на зборах в Липску і взагалі в цїлій Саксонії иншим німецким радикалам з Австриї.

П. Міністер заграничних справ ґр. Ґолуховский був дня 20 с. м. в Будапешті. Віденьский кореспондент до Köln. Ztg. доносить, що подорож ґр. Ґолуховского до Будапешту мала чисто приватний характер і відбула ся на запросини ґр. Ґейзи Андрашого. При тій нагоді зазначує кореспондент, що донесеня угорских дневників, немов би істнував проєкт, аби делеґацийний буджет ухвалено в угорских делеґациях для Угорщини, а в Австриї аби єго введено на основі § 14, не має ніякої підстави, бо після гадки кореспондента ґр. Ґолуховский не згодить ся на такий вихід.

В Целївци відбували ся оногди збори католицкого сторонництва народного. Німецкі народовці устроїли противну демонстрацию, котра тревала аж до півночи. Повибивано шиби в ріжних домах, де мешкають провідники католиків і накидувано ся на сьвящеників, що ішли на збори. З великим трудом удало ся поліциї привернути лад.

Після донесень з Рен, гадають там загально, що процес Драйфуса потреває аж до вересня і довше. До переслуханя прийде ще около 80 сьвідків, а крім того на жадане Лябоґого будуть ще раз переслухані деякі сьвідки, котрим він хоче ставити питаня. — Figaro оповіщує такий лист австро-угорского полковника Шнайдера: „Зваживши, що Ви були так вічливі оголосити мою депешу, прошу Вас додати нинї, що слїдує: Дня 30 падолиста 1897 р. був я рішучо противної гадки, як та, котра висказана в поданім письмі. Уміщенє згаданої дати і мого підпису, який менї приписують, есть обманьством. То обманьство істнувало би навіть в такім случаю, коли би сам лист — чого, не маючи єго перед очима, не можу сказати — був писаний мною під иншою датою.

Після Times-а мала Анґлія дня 1 серпня с. р. в полудневій Африцї такі войска: два полки кінноти, одну полеву батерию, одну батерию гірску, одну компанію стрільців і $6\frac{1}{2}$ баталіонів піхоти. Тепер сили анґлійскі так представляють ся: два полки кінноти, три польні батериї, одна гірска, три компанії артилериї кріпостної, $6\frac{1}{2}$ баталїонів піхоти, чотири баталїони інтендантури і два відділи санітарні. Дальші дві батериї полеві і два баталїони піхоти одержали приказ удати ся до полудневої Африки. З огляду на число ті сили не великі; разом в цїлій полудневій Африцї не перевисшають 10.000 людий. До того можна ще числити 1500 платних охотників, між ними 90 моряків. Дальше належить тут ще кінна поліция европейска в силї до 500 людий. — Европейцям, що привикли числити войска на сотки тисячів, ті сили видають ся слабі, однако всї они добірні, а як на полудневу Африку то й значні. До того Анґлійцї укріпляють міста і збирають чим раз більше охотників. — Так само і з трансвальскої сторони ідуть уоруженя скоро.

Новинки.

Львів дня 25-го серпня 1899.

— **В краєвій школї гончарскій в Коломиї** рік шкільний розпочинає ся дня 1 вересня. Записи в днях 30 і 31 серпня. Услівя приняття: скін-

ПОКУСА.

(З француского — Павла Боннете).

(Конець).

Верґі чув, що єго гадки починають мішати ся. Єго дивувала та месть, випливаюча несподівано з природного ходу подій. Чи малаб она бути Божою справедливостию?.... О, добре африканьске сонце! Однако в глубині душі чув, що цїла та пригода трохи разить єго. Проймаюча єго в перший хвили радість блїдла супротив того, що бажана месть надходила так лїниво, слїпо, несьвідомо. Впрочім то надто легка месть, правдива месть труса!.... Та худоба спить і не може оборонити ся перед сонцем!

Промінь сонця посував ся наперед безнастанно.

Передусім Ремійльо не буде навіть знати, звідки і за що упаде на него той удар. Засудженим на смерть в суді читають засуд, в котрім наводять ся причини кари разом з відповідними уступами карного кодексу.... А той не буде навіть мати поняття о вічім.... Сконає, нарікаючи на підрівникове сонце, на проклятий Судан, на пустиню: умре і ніколи не дізнає ся, хто був єго убийником! Треба єму то хиба сказати зараз по перших проявах страшної недуги, або лїпше завтра досьвіта, коли обезсилений і утомлений, буде в рідких хвилях притомности приклинати всїх окружаючих. Так, аж то буде месть, правдива месть!.... Верґі уявляв собі в гадцї наперед то, що в такім случаю мусить наступити: Ремійльо, спершу недовіряючи, розгнїває ся відтак, буде зі страху тратити розум і буде шалїти, а тоді він, Верґі, велить єго звязати шнурами, привязати на возї — для єго власного добра. Так, скаже єму просто: "Не розбивай ся, мій дорогий, то для твого добра!" Послїдні слова Верґі вимовив майже голосно і затремтів, наляканий їх звуком; студений піт окривав єго чоло, страхом переймали єго власні гадки.

Промінь сонця був вже ледве о центиметер від голови.

Верґі чув, що мякне. Старав ся піднести в собі чувство гнїву і ненависти для свого гнобителя пригадкою на зазнані обиди: переходив в думцї всї пониженя, кари, несправедливість, яких був жертвою, пригадав собі цїлу свою пятимісячну муку, всьо, що витерпіла в тім часї єго гордість, на що обурювало ся вроджене єму почутє справедливости. Чи мав може милосердити ся над тим лукавцем, драбом, що лише для своїх примх ломив єму житє, позбавляв єго всяких виглядів на будуще? Атже ж з єго ласки втратив заслугу з перебутого воєнного походу і надію стати вахмістром. Єму має подякувати за лиху славу, яку має в армії назвище Верґі, славу, завдяки якій будуть єго все і всюди уважати чоловіком непевним, а кождий, хочби й найлїпший настоятель, буде єго мати на оцї. Змилувати ся над тим чоловіком? Нїколи, нехай гине, як на то заслужив!.... Передусім єго смерть отворить иншим дорогу до авансу, а й капітан, що колись дуже вірив на слово Ремійльотови, може з часом забуде о єго неприхильних для деяких осіб рапортах....

Сонце посунуло ся ще близше голови.

І хто буде жалувати за тою худобою?.... Ну, справдї, чи не будить він відрази, коли так лежить розвалений, брудний і спочений, та хропить як послїдний пяниця! Навіть не умив ся, як прийшов на послїдний постій, нехлюя обридлива!.... Чи має родину, той різник волоцюга? Ні, ніхто по нїм не заплаче. Ніхто, крім єго жертв, не замітить, що він щез.... Певне там в краю давні єго товариші, на вість о єго смерти, скажуть: „Шкода єго, бідний хлопець!“ — поговорять о нїм, пригадають собі давні часи, а може навіт при чарцї заплачуть. Але тут в Суданї, всї надто добре знають свого Ремійльота, ту злобну, лукаву зьвірину, несправедливого, лютого зверхника, аби мали за чим жалувати. Кажуть, що давнїйше не був таким у Франциї, а спершу то й тут в Суданї тїшив ся славою честного чоловіка і доброго товариша, вирозумілого на дрібні провини своїх підвластних. Сказив ся зі злости аж тоді, коли 14 липня минув єго ордер, котрий єму справедливо належав ся, хочби лиш за рану, яку одержав на становищі. Але то ще не причина, аби виливати свою злість на невинних людий....

Промінь наближав ся до краю.

— Ще міліметер і буде по всім?

Верґі похилив голову, пробовав курити, налив собі горівки, оглянув уважно поруче свого ліжка, одним словом старав ся забути,

чених 15 літ, укінчена школа народна або зложене іспиту в обемі проґрами школи народної і фізичне уздібнене до фаху ремісничого. Вимагані сьвідоцтва: метрика і сьвідоцтво школи народної. В характері учеників надзвичайних можуть бути приняті майстри і челядники гончарскі і кафлярскі.

— З Руского товариства педаґоґічного. Комітет дівочого інституту у Львові подає до відомости, що в своїм гарно урядженім інституті має ще місце для кількох панночок.

Вписувати ся до рускої дівочої школи виділової при ул. Вірменьскій ч. 2, можна в днях 29, 30 і 31 н. ст. серпня від години 9-ої до 12-ої рано. Замісцеві можуть вписувати ся письменно під адресою Товариства. Рік шкільний розпічеися 6 н. ст. вересня.

— Галицкі невільники на Гавайских островах. Американьска „Свобода" помістила в остатнім числі поклик до американьских Русинів: „Заступім ся за білих невільників!" Она пише: „Про галицких робітників-еміґрантів, що то їх стягнули несовістні аґенти аж на Гавайскі острови, заговорили майже всї здорово-мислячі англицкі часописи. Се-ж немислима річ, щоби під покровом американьского стягу панувало невільництво і то ще білих людий. А так оно єсть. Як ми вже згадували — 37 Галичан сидить у вязници в Оагу за те, що утїкли з цукрових плянтаций, не хотячи вже більше гарувати на плянтаторів за пів-дармо та не могучи знести варварского з ними поведеня наставників. Біді ті невільники, зведені лестними обіцянками аґентів, підписали контракт в Бремен на три роки з 18 долярами місячної платнї, з котрої відтягали їм кошти перевозу і инші драчки. Зовсїм природно, що бідні робітники не могли вже довше видержати і волять сидїти у вязници, як дальше працювати. Анґлицка ґазета The Examiner з Сан Франціско подає точно всї зьвірства, заподіяні робітникам на Гавайских островах і подає копію контракту, який кождий еміґрант мусїв підписати в Бремен. Контракт сей написаний по англицки, нїмецки і польски. Коли-б котрий з увязнених робітників побажав викупити ся з неволї, то мусить заплатити за себе 120 долярів, так, як зробив се рабін Леві, що заплатив згадану суму за галицкого жида Якова Теппера. Жидок той, яко вільний чоловік, заробляє тепер по 3 доляри денно. Як ми вже згадали, в тій неволи сидить 37 Галичан, між котрими богато, а може і всї Русини. Нам не можна рівнодушно глядїти на їх неволю і то ще в краю, котрий недавно забрали Сполучені Держави. Предсїдателї обох товариств „Руско-Нар. Союза" і „Соединенія" повинні удатись листовно або лично до австрийскої амбасади і до відповідних американьских властий у Вашінґтонї і там заступити ся за рідних братів, білих невільників. В тій справі писав до нас о. К. Лавришин, предсїдатель „Соединенія", то-ж не гаючись, повинен він чим скорше взятись за дїло.

— Бідні богачі. Минувшого четверга, як-раз нинї тиждень, померла у Відни на Вирінґу якась бідна женщина літ 86, іменем Мария Едлїнґер. В суботу по полудни мав відбути ся похорон. Як-раз перед похороном помер і чоловік покійницї Ігнатий Едлїнґер, котрому було літ 83; єму нараз зробило ся недобре і за кілька хвиль вже не жив. Причиною смерти був удар серця. Едлїнґерову поховали, а тїло Едлїнґера відвезли до трупарнї. До помешканя тої бідної, але, як показало ся, дібраної пари, прийшла комисия, щоби урядово списати річи. Аж тепер показало ся, що тих двоє людий, котрі жили в найбільшій нуждї і майже вїколи не виходили із свого помешканя, були взглядно великими богачами. В сїнниках, шматах і шафах знайшла комисия гроші і цїнні папери разом на суму 18.000 зр., а именно знайшло ся в якійсь шматї в кутику 50 срібних новісеньких корон, в скрини було схованих 900 зр. всїлякими грішми: дальше знайшли ся книжочки каси ощадности і облїґациї на кілька тисячів риньских, а відтак ще й мішок, в котрім було 200 зр. і карточка, в котрій Едлїнґерова просила, щоби її за ті гроші зроблено приличний похорон, а гроші, які би ще лишили ся, щоби роздати єї своякам. Едлїнґер знов перед кількома днями просив сусїдів, щоби они справили єму колись такий похорон, як буде мати єго жінка.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 25 серпня. Вчера хотїли панї заосмотрити Ґерена в поживу, однако полїция не допустила до того. Пізнїйше прийшло до бійки на улици Ляфонт, при чім арештовано кількоро людий.

Берлин 25 серпня. З кругів міністерских впевнюють, що правительство не має наміру розвязувати сойму.

Рамбуйлє 25 серпня. Президент Любе приймав вчера членів ради і сказав до них, що бачить з великим смутком, який заколот потрясає краєм. Однако він пересьвідчений, що то небавом перестане, бо средства, які правительство зарадило, доказують, що оно готове боронити републики і ладу, в чім певне поможе єму парлямент.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нїкому.

Зверхність громадска в Печиніжині: Диєтарі не суть анї урядниками, анї слугами державними, а просто лиш робітниками (з їх становища зарібниками) найманими на день; їх можна наймати а так само і відправляти що дня. Не так слуги державні; они мають сталі посади, бо суть потрібні не хвилево як диєтарі, але постійно. Возьного потреба не лиш що дня, але що хвилї і через цїлий рік. Зі взгляду на потребу служби суть возьні і т. п. слуги державні важнїйші а їх становище єсть тепер по управильненю платнї далеко користрунїйше, як диєтарів, котрих именно з наведених повисше взглядів не зачислено до слуг державних. Але й доля диєтарів, та всїх помічників провізоричних, буде поліпшена, а приготовленя до того вже ведуть ся. Поки-що будуть диєтарі мати ту пільгу, що на случай хороби будуть побирати свою звичайну платню аж до трох місяців, а інтересовані не будуть платити нїякої премії до каси хорих. — **Ягольниця:** „Самоходи"; лїпше може саморухи або „автомобілї", або також вози моторові — суть то вози або зовсїм такої форми як звичайні дотеперішні кінні карити, або подібні до

що сонце сьвітить. Живчик мав приспішений, в горлї засхло єму, а спечені губи повтаряли заєдно:

— Найстаршим підофіцирoм до авансу єсть Нертон.... Тепер лежить він в шпитали, то досить.... По нїм іду з черги я.... Так, без сумнїву, Ремійльо умре і я зааванcую!.... Для удержаня ладу підофіцир конечний, а обовязки вахмістра буду також повнити тимчасом.

„Тимчасом, тимчасом" — ті слова загрязли єму в горлї, між тим як єго мозок прошибла нагла гадка, що все-таки треба буде Ремійльота поховати. Викопає ся яму в пустини, до ями вкине ся тїло без домовини і привалить ся каміньем, аби гиєни не відгребали трупа.

Верґі почув зимну дрож в цїлім тїлї.

III.

Промінь сонця досяг голови!

Здавало ся, що волосє сплячого запалило ся в однім місци, там на них вискочив золотий кружок, полискуючий, як сьвіжо вичеканена монета. Минуло ще кілька секунд. Верґі задержав віддих, серце єму перестало бити. Нараз здрогнув. Сплячий порушив ся. З очевидним трудом підніс руку до голови і непевним рухом хотїв щось відогнати від себе, як відганяє ся вїзливу муху. По хвили опала рука безсильно.

Верґі перейшов непевним кроком шатро, спотикнув ся о стоячу на дорозї скринку, підніс з землї шапку войскову і осторожно накрив нею голову вахмістра. На білім полотнянім окритю шапки, жовтий кружок замінив ся в дрожаче, невиразне, ясне пятно. Голова сплячого порушила ся під тягаром, Ремійльо перевернув ся на бік, щось воркнув і отворив заспані очи. Перший єго погляд упав на товариша, що стояв в єго головах та піддержував руками шапку.

— Що тут робиш до чорта? — закляв. — Що навіть нїколи не дадуть чоловікови заснути.

Верґі промовив несьміло:

— То сонце.... Сонце сьвітило просто на голову.... отже я....

— Добре, добре! — перебив вахмістр і ще розіспаний додав з гнївом: — Проклята відма!... Я міг би ще спати годину.

Сїв на ліжку і добув годинник.

— Що вже четверта!... Конї не чищені!... А ти тут стоїш і дивиш ся на мене!... Е, мій любий, так не можна.... Рушай менї зараз звідси. Марш, а живо!... Оглянь мули, побуди тих проклятих неґрів!... Вели менї принести горівки!

Підофіцир вийшов. Заганяючись на ногах, обійшов цїлий табор, побудив людий, нагнав їх до роботи. Відтак чуючи, що в голові єму крутить ся, опер ся о якийсь віз і стояв так довго неподвижно, прибитий.

Магмуд-Семба трутив єго в рамя.

— Ти пив також богато горівки!... Що, добра, га?

Щирячи в широкім усьміху свої вовчі зуби, пяний як ніч мурин не замітив рісних сльоз, що плили по лици молодого вояка.

ДЛЯ УБИТЯ ЧАСУ.

(З польского. — Ґайоти.)

I.

Дон Хрізостомо Наварра і Ля Паз сидїв на ґанку свого дому, курив лихі іспаньскі циґарета одно за другим і страшенно нудив ся.

Деякі Европейцї кажуть, що нема поганїйшої пори під рівником, як суха; инші, що нема нїчого поганїйшого як дощева пора, з чого хтось посторонний міг би дійти до пересьвідченя, що обі погані і що тут їх поганість зависить від того, як хто на те задивлює ся.

Не посуваючись так далеко треба все таки признати, що день, який дон Хрізостомо так скучно переживав на своїм ґанку, не був обчислений на єго розвеселене.

Був то один з тих несказано душних обезсилюючих днів, виключна прикмета сухої пори, в котрих густа, сїра, подібна до горячого попелу мрака сипле ся від рана на розпалену землю з налитих, низьких облаків пригадуючих попеласту вату.

І чоловік чує ся тоді справдї немов у ватї. Воздух, котрим віддихає, то радше якась мягка, давляча материя, всї предмети в якімсь віддаленю затрачують остроту своїх форм, краски гру своїх відтїний, тїла свою пружність, навіть зелізо тепле і мягке робить таке враженє, як би єго можна було довільно виґнітати в пальцях. Тумани мраки втягають в себе всю золотавість сонїшного проміня, а оно само лиш зраджує свою присутність, або лиш глядить крізь матову заслону на омлїваючу землю як кроваве око.

В такі днї місто Санта Ізабель, столиця острова Фернандо По, що нїколи впрочім не визначує ся оживленем, переміняє ся в якусь загально сонну оселю. Доми і домки стоять тихі, лиш рідко відозве ся в них плач дитини, або глухий проклін, а коли в пополудневих годинах порозпалюють в них огнї і дим не маючи свого звичайного виходу: комина зачне добувати ся шпарами цинкових і бамбусових дахів, тоді здасть ся, що ті будинки, умучені двиганем тяготіючого на них душного воздуха, дихають і бухають парою, як боки потомлених коний. Синї дими лучать ся з синьою мракою, сине море переливає ся в долї і всьо довкола

ваґонів трамваєвих, або наконець такі як вози до вожения всіляких тягарів (моторові вози тягарові або наборові). Ціль тих возів єсть заступити зовсім силу коний. Силою, яка порушає ті вози, єсть машина, котрою порушає або пара (паровий мотор), або бензина (бензиновий мотор), або електрика (аккумулятори, від того також назва „аккумобіль“, звичайно „електромобіль). Для ліпшого поясненя подамо тут коротенький опис бензинового воза моторового. Бензиновий мотор єсть уміщений під возом межи колесами. Сам віз спочиває на чотирогранних зелізних рамах і дає ся легко здоймити. Передні колеса суть менші і не спочивають на осях, лиш від рам вистають довгі валки, ніби кінці оси, і на них суть колеса. Межи тими колесами, там де би мала бути вісь, суть два бензинові цилїндри з дуже широкими (в гору) скажім карбами, щоби через них цилїндри, в котрих згарає бензина, борзо остуджувала ся. Толоки від тих цилїндрів порушають по середині вздовж воза валок, котрий на заднім кінци має три карбовані (зубчасті) колеса, котрі своїми зубами зачіпають в трибі на великім колесі, уміщенім на оси, котра єсть оперта на рамах воза. то велике колесо має три ряди трибів: найбільший, середний і найменший ряд. Після того, в котрий ряд тих трибів зачіпає котре з трох зубчастих коліс на валку, може віз борше або поволійше їхати. Ся вісь з великим трибовим колесом надає рух возови. З боків від неї ідуть ланцухи, котрі переносять рух на задні колеса воза, котрі вже спочивають на оси. Перед сею осию межи обома колесами єсть цилїндер з бензиною, котра стікає двома рурами до обох моторових цилїндрів межи передними колесами. Щоби віз міг і взад їхати, єсть на згаданій середній оси уміщене ще й друге трибове колесо, до котрого можна пересунути валок з трома зубчастими колесами. Керма на возі єсть уміщена з переду на козлї. Вози моторові можуть їхати і в гору і тягнути тягари. Вози з моторами паровими і бензиновими, хоч і як штучно придумані не мають будучности, мимо того, що „шпорт“ вже й до них взяв ся, бо людем, котрим не хоче ся хоч би й карки ломити для шпорту, такі вози не придатні. Чоловікови з здоровим розумом, незапамороченим шпортом, не схоче ся їхати возом, коли знає, що під ним єсть машина, котра легко може вибухнути і висадити єго у воздух. Більшого значіня можуть бути електромобілї, але велика вага аккумуляторів робить їх досить непрактичними. Впрочім роблять тепер з ними проби і не знати ще що покаже практика. Саморухи коштують нині 2 до 5 тисячів. Фірма Georg Osterloh в Маґдебурзї продає вози моторові по 3600 марок (2160 зр.) У Відни продає автомобілї фірма Benz, Wien I. Kärtnerring 6; Lohner et Comp. Wien IX Porcellangasse 2; Benedict Abel, Gratz. Ті фірми пришлють Вам охотно цінники і дадуть всяку потрібну інформацию. — **Одна п. Ходорів:** Ваша правда. „Прапор“ дійстно помилив ся, коли авторство оповіданя „Сестра Юлїя“ приписав п. Маковеєви. Оповідане впрочім дуже гарне, було друковане в „Буковині“ в тім часї, коли п. Маковей редаґував сю ґазету. Коли не помиляємо ся, то се оповідане вийшло і окремою відбиткою. — **Яким П. в Пасічній:** Ми би радили Вам держати ся державної фабрики зелїза в Пасічній, а бодай тепер не шукати иншого місця. То що Вам сказав асистент рахунковий, можемо лиш потвердити. Скоро виучите ся добре свого ремісла, будете могли заробляти місячно 40 до 50 зр., а по 40 роках дістанете заосмотрене на старість і лїта служби у войску будуть Вам почислені. На Угорщинї инші відносини, бо там инше правительство, а і в нашій половинї держави ледви чи удалось би Вам дістати ся до якої иншої подібної фабрики державної. Чи гадаєте, що деинде лиш на Вас чекають і що там нема своїх, котрі би хотїли упхати ся. А відтак в Чехах і на Мораві треба би знати німецкий язик та ческий. Памятайте, що на місци і камінь мохом порастає отже держіть ся, коли Вам удало ся дістати до тої фабрики. — 2) Школа шевска єсть в Угнові. Управителем єї єсть учитель п. Целевич. Віднесіть ся з запитанєм до него а він дасть Вам поученє. — **С. в Ключеві:** На пляму яка лишила ся на шовковій материї по виваблєню воску з неї не знаємо ради, бо не знаємо в який спосіб виваблювано пляму і яка материя, взглядно краска на ній. Може материю при виваблюваню плями горячим зелїзком присмалено? а може краска пустила? А може лиш віск не зовсім виваблено? Длятого спробуйте так: На материю треба покласти чисту білу бібулу і притиснути до плями горячим зелїзком (найліпше ужити т. зв. анґлійскої бібули). Коли бібула покаже ся товстою, то знак, що ще віск в матерні. Тогди треба решту воску вибрати ще горячим алькоголем або бензиною в той спосіб, що чистий клаптик вати мочить ся в алькоголь або бензину і витирає ся пляму. Наколи би червона краска пускала, що дуже легко може бути (бо то імовірно анілїнова краска) то не уживати алькоголю лиш бензини. Береги плями по єї випраню треба зров вибирати, доки аж не щезне весь слїд. — **В. Баран Відень:** Підіть до Артарія на Kohlmarkt (знана фірма у Відни) і кажіть там дати собі поодинокі листи з мапи Галичини (міра 1 : 75.000) які Вам потреба. Подайте лиш яке більше місто в тій сторонї, яку хочете мати на картї. Впрочім можете вибрати собі із шемату після Zone і Colonne н. пр. хочете мати Копичинцї і окрестність, то кажете собі з шемату дати Zone 9 Col. XXXIV. Карти по 50 кр.; дуже докладні. — **Рефельд:** До сторожі фінансової приймають звичайно лиш таких, що вже вислужили у войску (виімково таких, що скінчили 17-рік) а не переступили ще 30-го року житя. Тепер вимагають бодай скінченя школи виділової, низшої ґімназиї або школи реальної. Приняте зависить впрочім від іспиту, котрий обнимає читанє, писанє і рахунки та знанє язиків. Поданє треба вносити на 50 кр. стемпли до тої краєвої дирекциї фінансової (або й до дирекциї повітової), в котрої окрузї хоче ся бути принятим. Стражник фінансовий дістає денно 1 зр. 10 кр., надстражник 1 зр. 35 кр. а респіциєнт 1 зр. 65 кр. Крім того дістають всї на мундур річно 60 зр. По 5 роках дістає стражник 5 кр., надстражник 8 кр. а респіциєнт 10 кр. денно більше. По 10 роках на случай перенесеня в стан спочивку дістає маленьку пенсийку т. зв. у стражників провізию — заосмотренє а по 40 лїтах служби цїлу платню. До поданя треба долучити сьвідоцтво шкільне, сьвідоцтво моральности і всякі инші документи. — Що до акцизників, то условя бувають всїлякі так що годї їх Вам тут наводити. Вимоги зовсїм невеликі. Старати ся треба при маґістратах. — **Безвідрадний:** Прочитайте собі повисше під заг. „Рефельд“. — **В. К. в Н:** Льос італїяньский, серия 11,728, витягнений в амортизациї; вишліть до виміни. Курс: дають 11 зр. 50 кр., жадають 12 зр. 50 кр. Льос мусить бути остемпльований; в противнім случаю треба буде висилати аж до Італїї. Купон відотнуть і пришлють Вам; купон грає дальше. Найліпше віднесіть ся до дому банкового: A. Schellenberg, Львів, ул. Кароля Людвика, ч. 1. — **А. Л. Цьвітова:** Невитягнені анї сего року, анї давнїйше. На другий раз подавайте докладно які льоси, щоби ми не мали непотрібної роботи. Сербскі льоси суть двоякі: 2-процентові 100 франкові і 10-франкові т. зв. Табакові а одні і другі призначені на премієву позичку.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

стоїть мутне, мовчаливе, понурене в безмежній бездїльности.

По зарослих травою улицях тягнуть ся зрідка примушені лиш конечностию перехожі ліниво, немовби їх хто на силу волік, в склепах дрімають купцї за лядами; коли звідки долетить гомін розмови, то якийсь придавлений, байдужий, перериваний позїванем; всї оповідають собі взаїмно, що горячо, що нема від моря вітру, що такий час дуже нездоровий, що завтра буде більше случаїв пропасниці в містї і взагалї бавлять ся подібними оживляючими і новими заміткками.

Тому й дуже проста річ, що Дон Хризостомо, сидячи на ґанку, звідки мав вид на головну улицю міста, звану Каллє де Сакраменто, на державну площу, инакше Пляца де Еспана і на простягаючий ся за нею понад море бульвар, а властиво простий вал що хоронив пристань Каллє де ля Маріна — курив чим раз завзятїйше циґарета і попадав в чим раз більшу нуду.

Єго смагляве, подовжне полудневе лице, з ознакою безсильного невдоволеня, старіло ся, як то кажуть, в очах. Можна було побоювати ся, що як кілька годин посидить в той спосіб, перемінить ся мимо своїх трийцятьох лїт в приличну копію біблїйного Матузаля.

На щасте для него близький вже захід сонця обіцював спинити то нещасте, примушуючи єго перенести свою нуду з ґанку до комнати, що в такім безвихіднім положеню можна було уважати за свого рода розривку.

Тимчасом однак дон Хрізостомо водив очима на всї сторони, виглядаючи з тугою, чи звідки може не побачить що нового.

Був то хороший, розкішно збудований мужчина о буйнім, чорнім як крук волосю і правильних чертах, котрим однако відбирала красу незвичайно густа і чорна аж синява борода сягаюча майже під очи, від чого чоло, ніс і трохи лиця під очима поражали своєю блїдостию з тої гущавини. Уста грубі, пристрастні, мали краску моченого сїм днів в оцтї бурака, білка запалих трохи очий миготїли хоробливою жовтостию, а позбавлені блеску зїницї прикривали ся що хвиля повіками немов би не мали сили нести їх тягару.

Одїтий був в біду, пікову одежу, котрій хоч би й найменше жадна заробку прачка мусїла би желати як найскоршої стрічи з милом і водою.

Досить було поглянути на дон Хрізостома, аби відгадати в нім реконвалєсцента по якійсь поважній хоробі. І справдї ледве перед чотирма днями двигнув ся з постелї, де цїлий тиждень держала єго небезпечна пропасниця; що за кільканайцять годин може перемінити Геркуля в слабе немовля.

Завдяки кріпкій будові дон Хрізостомо якось щасливо видер ся тій недузї; однако полишило ся велике ослабленє, блїдість і внутрішний непокій. Щось кортїло єго до руху, до забави, до сьміху! А тут як на злість треба було поводити ся дуже обережно!

Ух! Коби не дуже поважні остороги лїкаря, дон Хрізостомо знав би, як часу ужити! Або то не було склепів, котрим могло бракнути масла, муки, сьвічок, навіть соли, але нїколи не бракло цїнних напитків; або не було братів офіцирів, готових все додержати товариства, коби лиш фляшка і чарка? А карти? А женщини? Por Dios! Недавно на своїм родиннім, кадискім бруцї пишав ся славою золотого молодця, славою так голосною, що аж єго родина, знатна і впливова — єго стрийний стрий був мінїстром маринарки — постарала ся, аби єго призначили на команданта порту на тім далекім острові, звідки відгомін єго подвигів не міг їм приносити встиду.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).